

Vzpomínka na poválečné období léta 1945-1947 v Ostrohu na Ukrajině

Pamatuji se na ten krásný pocit, když jsme uslyšeli z městského rozhlasu v Ostrohu, že je konec války. To se nedá ani popsat tu radost. V armádě byl můj otec i sestra a několik strýců a bratranců. Bohužel jeden bratranec Vladimír zahynul u Dukly dva dny před svými sedmnáctinami.

Naše mámy se domluvily a napekly chlupaté koláčky s tvarohem, daly se ven stoly a každý přinesl nějaké skromné pohoštění, přišel i harmonikář, hrálo se, zpívalo – tancovalo. Žilo nás tam pospolu několik českých rodin, co jsme utekli z vesnice před banderovci. Přes naše město procházelo vojsko, které se vracelo ze západní Evropy domů. My děti jsme stály u silnice s vědrem s vodou a dávaly jsme vojákům napít.

V Ostrohu byla též posádka a jejich oficíři si mohli najít ubytování v soukromí. Náhodou i u nás se zastavil jeden litinant-oficír Vaňka Bačurin z Voroněže a jak zjistil, že jsme Češi, už bylo rozhodnuto, že se u nás ubytuje. Maminka namítala, že nemáme postel ani pro ní místo. Vaňka byl rozhodnut, že si postel sežene a postaví si jí v chodbě. Ještě ten den se k nám nastěhoval, věci mu donesl jeho sluha. Když dorazili, maminka tedy otevřela dveře do další světnice.

Ruští vojáci moc rádi vzpomínali na český lid. V roce 1945 byli zde vítáni jako osvoboditelé.

Se sestrou jsme jednou šly do kina a spolu jsme si povídaly česky. Před námi seděli vojáci a najednou koukáme, jak si vojáckové mezi sebou sdělují Češi - Češi a všichni se na nás dívali. Příště, když jsme šly se sestrou do kina, musely jsme mezi sebou hovořit ukrajinsky, abychom nebyly středem pozornosti.

Bylo to v roce 1946 v letním měsíci, přišla jsem domů a doma plná světnice ruských důstojníků.

Došli si v Ostrohu na úřad a zjistili si, kde bydlí Češi, dostali adresu na nás. Já jsem rozpačitě zůstala stát u dveří jako desetiletá holka a pozorně jsem si je prohlížela. Jeden důstojník na mě, špatnou češtinou – že prý Češi nejsou tak černí jako je on, byl to Gruzínek.

Další oficír nám vypravoval, že byl raněný a ležel v Praze v nemocnici

a paní Hana Benešová je chodila navštěvovat a jemu prý říkala, Alexejičku, já si Tě vezmu za synáčka.

Přišli za námi, chtěli si popovídat s Čechy a slyšet českou řeč. Při odchodu uviděli venku na šňůře viset šaty mé starší sestry, která nebyla doma, šaty poznali, že prý tu dívku znají, je prý též Češka, co nosí tyto šaty.

Sepsala Soňa Nováková, rozená Šircová, dne 06.06.2014